

Indenrigsministeriet har fulgt det sidstnævnte alternativ, idet dette er i overensstemmelse med det i 1920-valgloven beskrevne princip, hvori der i følge motiverne til den nugældende affattelse af §§ 46 og 47 ikke skulle være tilsigtet nogen ændring, jfr. i øvrigt min skrivelse af 11. februar 1982.

Når det således må lægges til grund, at »Andre partistemmer« skal medregnes ved kandidatudvælgelsen og altså også tillægges en kandidat, må disse altid tillægges partilistens nr. 1, uanset om denne kandidat måtte have opnået færrest stemmer.

For det *første* er denne fremgangsmåde i overensstemmelse med valglovens forhistorie, idet »Andre partistemmer« i henhold til 1920-valgloven altid tilfaldt partilistens nr. 1. For det *andet* harmonerer en sådan frem-

gangsmåde bedst med princippet bag partilisteopstilling. Det er således navnlig udelukket at tillægge alle »Andre partistemmer« til en anden kandidat end den som nr. 1 på partilisten anførte. Dette gælder uanset om partilistens nr. 1 måtte vær kandidaten med det laveste stemmetal. Dersom »Andre partistemmer« blev tillagt andre kandidater end partilistens første kandidat ville dette indebære, at en kandidat kunne sprænge partilistens rækkefølge på grundlag af andre stemmer end den pågældende kandidats personlige stemmer (herunder de stemmer, der er afgivet på partiet i den kreds, hvor den pågældende er opstillet). En sådan konsekvens ville være i klar uoverensstemmelse med de hensyn, der ligger bag anvendelsen af partilisteopstilling.